

НОМАИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ТИТУС БОБИ ЯКУМ

Ба калисоҳо мардони беайб сардорӣ кунанд.

1. Павлус, бандаи Худо ва ҳаввории Исои Масех, ба ҳасби имони баргузидагони Худо ва дониши ростие ки дар диндорист,
2. Ба умеди ҳаёти ҷовидонӣ, ки Худо, ки наметавонанд дурӯғ бигӯяд, онро аз азал ваъда кардааст,
3. Ва дар замони муайян каломи Худо дар паёме зоҳир намудааст, ки он бо амри Начотдиҳандаи мо Худо ба ман супурда шудааст,
4. Ба Титус, фарзанди ҳақиқам, ки ҳар дуи мо дар як имон муштаракем, файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳи Худованд бод.
5. Барои он туро дар Крит мондаам, ки корҳои нотамодро ба анҷом расонӣ ва дар ҳамаи шаҳрҳо пиронро таъин намоӣ, чунон ки ба ту амр фармудаам:
6. Агар касе беайб ва соҳиби як зан буда, фарзандони имондоре дошта бошад, ки дар фисқи фучур ё беитоатӣ мазаммат нашудаан.
7. Зеро ки усқуф бояд, чун муваккали Худо, беайб бошад, на худписанд, на хашмгин, на бадмаст, на муштзӯр, на тамаъкор,
8. Балки меҳмоннавоз, хайрхоҳ, боисмат, боинсоф, парҳезгор, худдор.
9. Ў бояд ба каломи ҳақиқӣ, ки мувофиқи таълимот аст, қоим бошад, то ки баъзеро бо таълимоти солим насихат диҳад ва мухолифони танбеҳ кунад.
10. Зеро ки бисъёр касон беитоат, ёвагӯӣ ва фиребгар ҳастанд, алалхусус аз байни махтунон.
11. Даҳонашон бояд баста шавад: онҳо хонаҳои томро фосид карда, аз рӯи тамаи нангин, чизҳое таълим медиҳанд, ки шоиста нест.
12. Шоире аз байни худашон чун набие чунин гуфтааст: "Критиён ҳамеша дуруғгӯ ҳастанд, ва даррандагони бадкин, ва шикампарастони танбал".
13. Ин шаҳодат дуруст аст. Ба ин сабаб онҳоро ба таври чиддӣ мазаммат намо, то ки дар имон солим бошанд,
14. Ва ба қиссаҳои яҳудиён ва ба аҳкоми одамоне ки аз ростӣ рӯй мегардонанд, гӯш наандозанд.

15. Барои покон ҳама чиз пок аст; вале барои палидон ва беимонон чеҳ чиз пок нест, балки ҳам хиради онҳо ва ҳам вичдонашон палид гардидааст.
16. Онҳо мегӯянд ки Худоро мешиносанд, лекин бо аъмолашон Ёро инкор ненамоянд, дар ҳолате ки зиштор ва беитоат буда, ба ҳеҷ амали нек қобил нестанд.

Боби Дуюм

Вазифаҳои унвонҳои ҷудогона дар калисо: пирамардон, ҷавонон ва ғуломон.

1. Валекин ту суханонеро, ки ба таълимоти солим муносиб аст, бигӯ.
2. Ба пирамардон бигӯ, ки ҳушъёр, ботамкин ва боисмат буда, дар имон, муҳаббат ва тоқат солим бошанд;
3. Ва пиразанон низ тавре рафтор кунанд, ки ба муқаддасон муносиб бошад, на ғайбаткунанда шаванд, на бандағони мастигарӣ, балки некиро таълим диҳанд,
4. То ба ҷавонзанон ёд диҳанд, ки шавҳарон ва кӯдакони худро дӯстдоранд.
5. Боисмат, пок, ғамхори хона, некдил ва мутеъ ба шавҳарон бошанд, мабодо каломии Худо хор дошта шавад.
6. Ҷавононро низ насиҳат намо, ки боисмат бошанд.
7. Дар ҳама чиз дар шахси худ намунаи аъмоли нек бош. Дар омӯзгории худ покӣ, ботамкинӣ ва бенуқсониро зоҳир намо,
8. Ва каломии солим ва беайбро кор фармо, то ки душман шарманда шуда, ҳеҷ чизи баде дар ҳаққи мо гуфта натавонад.
9. Ғуломонро насиҳат намо, ки ба оғоёни худ мутеъ бошанд, дар ҳар хусус дили онҳоро ёбанд, эътироз накунанд,
10. Ва дӯздӣ накунанд, балки камали вафои некро нишон диҳанд, то ки таълимоти Начотдиҳандаи мо Худоро аз ҳар чихат зебу оро диҳанд.

Қуввати тарбиявии файзи Худо.

11. Зеро файзи Худо, ки барои ҳамаи одамон начотбахш аст, зоҳир шудааст,

12. Ва моро таълим медиҳад, ки маъсият ва шаҳвоти дунъёро рад намуда, дар ин дунъё бо исмат, адолат ва парҳезгорӣ зиндагӣ кунем,
13. Ва мунтазири умеди муборак ва зухури чалоли Худои азим ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ бошем,
14. Ки Худо барои мо фидо кард, то ки моро аз ҳар шарорат халосӣ диҳад ва барои Худ ҳамчун қавми махсусе ки дар аъмоли нек ғаюранд, татҳир намояд.
15. Инро бигӯ ва насихат бидеҳ ва бо тамоми қудрат мазаммат бикун, то ки ҳеч кас ба ту безътиной накунад.

БОБИ СЕЮМ

Онҳое ки ба Исои бар ҳасби файз имон доранд, ворисони ҳаёти ҷовидонӣ шудаанд.

1. Ба онҳо хотиррасон бикун, ки ба сарварон ва ҳукуматдорон фармонбардорӣ ва итоат намоянд, барои ҳар амали нек тайёр бошанд,
2. Дар ҳаққи ҳеч кас бадгӯӣ накунанд, ҷангара набошанд, балки сокит буда, ба ҳамаи одамон бо камоли фурӯтанӣ рафтор намоянд.
3. Зеро ки мо низ як вақте бемулоҳиза, беитоат, гумроҳ ва бандагони ҳавасҳо ва ҳаволатҳои гуногун будем, бо кина ва ҳасад умр ба сар мебардем ва мутанаффири дигарон буда, аз якдигар нафрат доштем.
4. Аммо вақте ки файз ва одамдӯстии Начотдиҳандаи мо Худо зоҳир шуд,
5. Ў моро на бар тибқи аъмоли одилонае ки мо мекардем, балки ба ҳасби марҳамати Худ начот дод, ба василаи ғусли таваллуди дубора ва таҷдиде ки аз Рӯҳулқудс аст.
6. Онро бар мо ба воситаи Исои Масеҳи Начотдиҳандаи мо ба фаровонӣ бирехт,
7. То ки мо, бо файзи Ў сафед шуда, ба ҳасби умед ворисони ҳаёти ҷовидонӣ гардем.
8. Дуруст аст ин сухан, ва ман меҳоҳам, ки ту дар он қоим бошӣ, то онҳое ки ба Худо имон овардаанд, саъю кӯшиш намоянд, ки дар аъмоли нек мевафақият ёбанд: ин барои одамон хуб ва ғоиданок аст.

Муносибат ба муаллимони козиб.

9. Валекин аз мубоҳисаҳои аблаҳона ва насабномаҳо ва мунозира ва ҷанҷолҳои оид ба шариат рӯй гардон, зеро ки онҳо бефоида ва ҳечу пуч мебошанд.
10. Аз шахси бидъаткор, баъд аз он ки як-ду бор насиҳат додаӣ, канорагирӣ намо,
11. Чун медонӣ, ки чунин шахс гумроҳ шудааст ва гуноҳ карда, худро маҳкум менамояд.

Супоришҳо ва саломҳо.

12. Вақте ки Артемос ё Тўхикўс назди ту равона кунам, саъю кўшиш намо, ки ба Никўпўлис назди ман биёӣ, зеро ки қарор додаам зимистонро дар он ҷо гузаронам.
13. Зеноси қонундон ва Апўллўсро бо ғамхорӣ ба сафар тайёр намо, то ки аз ҳеч чиз камӣ надошта бошанд.
14. Бигзор одамони мо низ таълим гиранд, ки машғули аъмоли нек бошанд, то ки эҳтиёҷоти заруриро қонеъ намоянд ва бесамар набошанд.
15. Ҳамаи онҳое ки бо мананд, ба ту салом мерасонанд. Ба онҳое ки моро дар имон дўст медоранд, салом расон. Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.